

Arrest

nr. 246 606 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 januari 2018, in functie van haar rechtsgeldig in België verblijvende echtgenoot en overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om, op grond van artikel 10 van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 mei 2020 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 3 juni 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 23.01.2018, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door

Naam: [G.]

Voorn(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de voorgeschreven procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk is omdat zij mantelzorger is van haar echtgenoot die afhankelijk is van haar. Tevens verwijst de advocaat naar art 8 van het EVRM. Dat betrokkene haar echtgenoot en vertrouwde omgeving zou moeten verlaten voor een niet te bepalen tijd om in een onstabiel land een visum aan te vragen, terwijl zij hier zo hard nodig is voor de zorg van haar man. Al deze omstandigheden tonen volgens de advocaat voldoende aan dat betrokkene onmogelijk terug kan en het dus gerechtvaardigd is dat de aanvraag in België gebeur[t]. Bovendien is het niet op voorhand te bepalen hoelang betrokkene afwezig zou zijn in België indien ze de aanvraag in het land van herkomst zou indienen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene inderdaad mantelzorger is van haar echtgenoot, maar hun meerderjarige zoon, [A.], die illegaal in het land verblijft, beweert in zijn regularisatieaanvragen dat ook hij mantelzorger is voor zijn vader. Bovendien heeft betrokkene nog een dochter die verblijfsrecht heeft in België en zelfs over de Belgische nationaliteit beschikt, die toch tijdelijke zou moeten kunnen instaan voor de zorg van haar vader terwijl haar moeder het nodige doet om op een reguliere manier via de Belgische ambassade een D-visum te bekomen zoals de wetgeving voorziet. Bovendien bestaan in België instanties zoals thuisverpleging die haar man tijdens haar afwezigheid kunnen helpen indien hun dochter dit niet kan. Betrokkene kan dus perfect tijdelijk het land verlaten en de zorg van haar man aan anderen overlaten. Bijgevolg kan deze reden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden voor het niet afhalen van het D-visum bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Het feit dat zij hier een gezin vormt met haar echtgenoot wordt niet in vraag gesteld. Maar het feit dat zij zich hier heeft gevestigd is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene kwam in 2009 naar België als asielzoeker. Na de weigering van de asielaanvraag en tal van andere procedures (9bis, 9ter enz.) die eveneens werden geweigerd besloot betrokkene steeds de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen om vervolgens het verblijf in illegaliteit verder te zetten.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat haar echtgenoot al sinds 2003 in België verblijft en betrokkene verklaart pas sinds 2009 op het Belgisch grondgebied te verblijven. Ook haar dochter verblijft in België sinds 2004. Hieruit kan afgeleid worden dat ze reeds in het verleden gescheiden hebben geleefd,

waardoor een eventuele tijdelijke scheiding geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zal meebrengen. Ook werd de aanvraag tot regularisatie van haar zoon verschillende keren negatief afgesloten. Een laatste keer op 13.02.2020 waartegen nog een beroep lopende is.

Ook het argument dat een procedure via de ambassade veel tijd in beslag zou nemen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien er andere landgenoten zijn die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en zij eveneens geconfronteerd worden met dezelfde problemen. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten is wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier blijkt sprake van minderjarige kinderen van mevrouw, hun belang kan dus alvast niet worden geschaad. Tevens werd niet aangehaald dat betrokkene niet kan reizen of er fysiek niet toe in staat zou zijn. Verder wat betreft het gezins- of familieleven van betrokkene met haar echtgenoot, dit hoeft niet in het gedrang te komen door een (tijdelijke) afwezigheid van betrokkene in België omdat ze het bevel heeft opgevolgd. Niets sluit immers uit dat het koppel hun relatie op afstand (en in afwachting van een visum gezinshereniging) verder zet. Het vraagt uiteraard wat creativiteit en wil van betrokkene en de referentiepersoon om via sociale media of andere kanalen intensief contacten te onderhouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"5.1.

Overwegende dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn aangetoond die de verzoekende partij verhinderen om terug te keren naar Armenië om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

5.2.

De verzoekende partij heeft op datum van 23/01/2018 een aanvraag ingediend overeenkomstig het artikel 10 en 12bis Vw.

Hoewel de verzoekende partij aan alle voorwaarden voldoet, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn teneinde toe te laten dat de verzoekende partij haar aanvraag in België indient in plaats van bij de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

5.3.

De verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald woont de verzoekster samen met haar echtgenoot, die sinds 01/11/2016 erkend is als gehandicapte en dit voor onbepaalde duur.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 10 en 12bis Vw.

*De verzoekster verblijft ook al sinds 2009 onafgebroken in België.
Zij neemt de zorg voor haar echtgenoot volledig op zich.*

Verzoekster heeft een verblijf van meer dan tien jaar in België. Verzoekster heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing!

- 5.3.1.

De verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing oordeelt dat er geen sprake is van een schending van het privé- en gezinsleven, gezien het in casu enkel maar om een tijdelijke scheiding zou gaan, indien verzoekster terugkeert naar Armenië om aldaar het visum D aan te vragen.

Echter gaat de bestreden beslissing totaal voorbij aan de redenen waarom er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België ingediend wordt.

Zoals ook uit de aanvraag van de verzoekster bleek, werd de aanvraag in België ingediend gezien verzoekster mantelzorger is van haar echtgenoot, die verblijfsgerechtigd is in België.

Verweerster ontkent dit ook niet!

Zij motiveert echter dat dit geen redenen zijn om te kunnen besluiten tot 'buitengewone omstandigheden'.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleden wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleden in de zin van artikel 8 E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familieleden noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M.. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleden" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Het komt aan de verweerder toe om met alle feitelijke elementen rekening te houden.

- 5.3.2.

Verzoekster vindt het dan ook zeer bevreemdend dat verweerder niet ontkent dat verzoekster de mantelzorger is voor haar echtgenoot.

Meer zelfs. Verweerder motiveert dat het dan maar aan de illegaal verblijvende zoon toekomt om ook de mantelzorg op zich te nemen. Deze redeneerwijze houdt geen steek!

De dochter van verzoekster, die de Belgische nationaliteit heeft, zou ook de mantelzorg op zich kunnen nemen.

Echter gaat de Dienst Vreemdelingenzaken hier uit van veronderstellingen, zonder concreet aan te tonen dat dit mogelijk zou zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing op 26/05/2020 over een aanvraag van 23/01/2018. Dit is meer dan 2,5 jaar later!

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk motiveren dat zij zich baseert op actuele informatie om zulke veronderstellingen te maken. Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Het is niet omdat er andere familieleden ook aanwezig zijn in het land, dat zij zomaar de mantelzorg kunnen overnemen van verzoekster. Minstens had hier een zorgvuldig onderzoek naar dienen te gebeuren.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 5.3.3.

Tenslotte is verzoekster ook niet akkoord met de motivering dat wat betreft het gezinsleven met haar echtgenoot, dit ook niet in het gedrang komt indien er sprake is van een tijdelijke scheiding en verzoekster dient terug te keren naar Armenië.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt geen enkele melding in de bestreden beslissing dat verzoekster de mantelzorg voor haar echtgenoot op zich neemt.

Dit is nochtans gekend bij de verweerster en vormt de basis voor de pogingen tot regularisatie van het verblijfsrecht van verzoekster in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert botweg dat het aan verzoekster en haar echtgenoot toekomt om de nodige creativiteit en wil aan de dag te leggen om contacten te houden via sociale media.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze motivering.

De echtgenoot is afhankelijk van de verzoekster. Haar echtgenoot is gehandicapt en dit voor onbepaalde duur. Er is hier weldegelijk sprake van een uitzonderlijke situatie, die een zorgvuldige beoordeling afdwingt.

Verder is er ook geen enkele garantie dat de verzoekster via de procedure gezinshereniging naar België kan terugkeren! De verweerster kan niet dienstig stellen dat het in casu maar om een tijdelijke scheiding zou gaan.

Gelet op de precaire omstandigheid waar de echtgenoot van de verzoekster zich in bevindt, kan zelfs een tijdelijke scheiding schadelijk zijn. Haar echtgenoot rekent volledig op haar.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 15quater enkel en alleen wordt verwezen naar het feit verzoekster en haar echtgenoot maar via de moderne communicatiemiddelen contact moeten opnemen. Er wordt op generlei wijze rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van haar echtgenoot en de taak die verzoekster heeft als mantelzorger!

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij heeft reeds verscheidene pogingen ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Gelet op de buitengewone omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt, heeft zij beroep gedaan op het artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om een aanvraag in te dienen bij het Belgische gemeentebestuur indien zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij vraagt de toepassing van dit wetsartikel.

Inderdaad, de verzoekster verblijft al sinds 2009 in België en is mantelzorgster voor haar echtgenoot.

Zij diende reeds een aanvraag in op 23/01/2018, doch verkreeg pas een antwoord op 26/05/2020!

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State dat naar analogie kan toegepast worden:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke

haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

5.4.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is (het kwetsbaar profiel van de echtgenoot van verzoekster en haar functie als mantelzorger), wordt de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoekende partij werd gedoogd op het Belgisch grondgebied en kreeg de kans om haar gezinsleven uit te bouwen.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij haar verblijf wenst te regulariseren, wijst de Dienst Vreemdelingenzaken haar terug naar haar land van herkomst teneinde aldaar haar aanvraag in te dienen.

De weigering van het verblijfsrecht en aldus de inmenging in het recht op het gezinsleven van de verzoekende partij is disproportioneel ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat de redenen van het gezinsleven van de verzoekende partij, een visum annex machtiging tot verblijf, moeilijk kan worden geweigerd, te meer daar er in hoofdte van de verzoekende partij geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Anderzijds zou de verplichting om het grondgebied te verlaten inhouden dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar echtgenoot dient gescheiden te leven, met de onzekerheid niet te weten

wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven. Verder is er ook de onzekerheid waar verzoekst[...]ers echtgenoot mee te kampen zal krijgen, wat nefast zal zijn voor zijn medische situatie.

Dat de verzoekende partij dient terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar haar aanvraag in te dienen, is aldus een pure formaliteit.

5.5.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de Minister niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken had rekening moeten houden met de jarenlange samenwoning en de functie van verzoekster als mantelzorger en de aanvraag tot gezinshereniging ontvankelijk moeten verklaren."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De weergegeven motieven zijn ook pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoekster voorhoudt dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet deugdelijk zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel voorziet dat indien een vreemdeling aantoonbaar dat hij zich bevindt "in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit" er kan worden afgeweken van de regel dat hij zijn aanvraag, om op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster zet in eerste instantie uiteen dat zij reeds sedert 2009 in België verblijft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder kennis had van de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk en erop wees dat haar verzoek om een internationale beschermingsstatus te krijgen en haar aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werden afgewezen. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn of dat het kennelijk onredelijk is in het loutere feit dat zij langdurig in het Rijk verbleef geen reden te zien die toelaat te besluiten dat zij niet bij machte is om via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een visum met het oog op een gezinshereniging aan te vragen. Haar verduidelijking dat zij ondertussen Nederlands spreekt en perfect is geïntegreerd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster benadrukt daarnaast dat zij, bij het indienen van haar verblijfsaanvraag, heeft aangegeven dat zij de mantelzorger is van haar gehandicapte echtgenoot. Verweerder heeft met dit gegeven evenwel rekening gehouden en gemotiveerd dat verzoekster ook nog een in het Rijk verblijvende Belgische dochter heeft die tijdelijk als mantelzorger zou moeten kunnen optreden. Verweerder heeft tevens geduid dat zelfs indien dit om één of andere reden niet het geval zou zijn de echtgenoot van verzoekster in ieder geval kan terugvallen op allerhande in België bestaande instanties zoals thuisverpleging. Verweerder heeft dus uiteengezet dat zelfs indien zijn veronderstelling dat de Belgische dochter van verzoekster de mantelzorg voor haar vader tijdelijk zal willen of kunnen opnemen niet correct is, dit niet impliceert dat deze man, tijdens verzoeksters afwezigheid, niet de nodige zorg kan krijgen. Los van het feit dat in het kader van de gebruikelijke familiale solidariteit mag worden aangenomen dat een dochter de nodige bijstand zal willen geven aan haar hulpbehoevende vader is verweerder dus niet uitgegaan van loutere *“veronderstellingen”*. Verzoeksters stelling dat de onzekerheid omtrent het al dan niet ingewilligd zien van haar visumaanvraag nefast zal zijn voor de medische situatie van haar echtgenoot is verder niet meer dan een niet gestaafde bewering.

In de bestreden beslissing kan voorts niet worden gelezen dat verweerder heeft geoordeeld dat het aan de zoon van verzoekster die ook illegaal in het Rijk verblijft zou toekomen om de mantelzorg ten aanzien van zijn vader op te nemen. Verweerder heeft er, in een overtollige bemerking, enkel op gewezen dat verzoeksters zoon ook voorhoudt dat hij de mantelzorger is van zijn vader. Haar bewering dat de redeneerwijze van verweerder geen steek houdt is gebaseerd op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing.

De constatacie van verzoekster dat verweerder pas meer dan twee en een half jaar na het indienen van haar verblijfsaanvraag een beslissing heeft genomen laat de Raad niet toe vast te stellen dat hij een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals opgenomen in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, of dat de inlichtingen waarover hij beschikte de actuele toestand van verzoekster niet meer correct weergaven. De Raad wijst er in dit verband op dat het aan verzoekster toekwam om, indien zij van oordeel was dat er nieuwe belangrijke ontwikkelingen waren, verweerder op de hoogte te stellen van eventuele nieuwe dienstige informatie.

Verzoeksters bewering dat verweerder in de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat zij de mantelzorg van haar echtgenoot op zich neemt is zonder meer incorrect. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene inderdaad de mantelzorger is van haar echtgenoot”*.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt ook niet dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van de bepalingen van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing haar verblijfstoestand niet wijzigt en ook niet verhindert dat zij een verzoek tot afgifte van een visum type D indient bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verweerder heeft door de bestreden beslissing te nemen geen definitieve uitspraak gedaan omtrent verzoeksters mogelijkheid om een verblijfstitel te krijgen teneinde legaal met haar echtgenoot in België te kunnen samenleven. Hij heeft slechts beslist dat verzoekster niet aantoonde dat zij deze aanvraag niet, conform de wet, vanuit het buitenland kan doen en hierbij benadrukt dat het indienen van een dergelijke aanvraag slecht aanleiding geeft tot een tijdelijke scheiding. Er kan dan ook niet worden

besloten dat er sprake is van een werkelijke inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster. Verder moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verweerder heeft ook nog vermeld dat zelfs tijdens de tijdelijke scheiding van verzoekster en haar echtgenoot hun gezinsleven niet in het gedrang komt, daar zij, in afwachting van een beslissing omtrent een visumaanvraag, steeds met elkaar in contact kunnen blijven via sociale media of andere kanalen. Hij heeft ook vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot aangaven op een verschillend ogenblik naar België te zijn gekomen, wat inhoudt dat zij in het verleden ook reeds gescheiden leefden. Verzoeksters bewering dat verweerder “enkel en alleen” heeft verwezen naar het feit dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact moet opnemen met haar echtgenoot mist, gelet op voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag.

De motivering van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat verweerder aandacht had voor de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verweerder geen, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting weerhield die hem zou nopen om af te wijken van een door de wetgever bepaalde regel en verzoeksters opmerking dat zij gegriefd is door verweerders motivering, laat de Raad niet toe om te besluiten dat deze verdragsbepaling werd geschonden. Zoals reeds gesteld heeft verweerder bij zijn besluitvorming in aanmerking genomen dat verzoekster optreedt als mantelzorger voor haar echtgenoot en uiteengezet waarom dit zijn zienswijze niet heeft beïnvloed. Verzoeksters bewering dat verweerder dit gegeven of haar “persoonlijke omstandigheden” buiten beschouwing heeft gelaten mist wederom feitelijke grondslag.

Verzoeksters argumentatie dat er geen garantie is dat een eventuele, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post ingediende, aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging zal worden ingewilligd, geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder door de in casu bestreden beslissing te nemen artikel 8 van het EVRM schond. Verzoekster toont immers niet aan dat zelfs indien dit scenario zich zou voordoen zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar echtgenoot. Er kan geenszins worden gesteld dat verweerder zich door de bestreden beslissing te nemen op disproportionele wijze mengde in verzoeksters privé- of gezinsleven. Het door verzoekster aangebrachte citaat uit een arrest van de Raad van State leidt niet tot een ander besluit.

Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 12bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat in regel een aanvraag om, in functie van een echtgenoot, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd moet worden ingediend via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet opgenomen bepaling voorziet een uitzondering op deze regel en dient, zoals elke uitzondering, beperkend te worden geïnterpreteerd. De Belgische Staat vermag de migratiestromen, via wetgeving, in goede banen te leiden. Dit is vereist om de openbare orde te verzekeren. Het gegeven dat verzoekster, ondanks het feit dat werd vastgesteld dat zij geen “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet aanbracht, meent dat de regelgeving die erop is gericht de openbare orde te verzekeren niet moet worden toegepast, toont louter aan dat zij haar private belangen voorrang wil laten krijgen op het algemeen belang, dat is gediend met beslissingen die erop zijn gericht de openbare orde te beschermen, en leidt niet tot de vaststelling dat er een disproportionele inmenging is in haar privé- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. De bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten is gelijkaardig aan deze die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM. Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld kan ook niet worden geoordeeld dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

3.2.5. Aangezien verzoekster in het verleden reeds gescheiden leefde van haar echtgenoot en daar slechts tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten indien er sprake is van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 52) – wat in casu niet blijkt – kan verzoekster niet worden gevolgd in

haar betoog dat zij wordt onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en van mening te zijn dat deze beslissing niet opportuun is, maar toont met haar beschouwingen niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Haar betoog dat zij “gedoogd werd” wordt ook niet aannemelijk gemaakt. Het staat bovendien niet ter discussie dat verweerder verzoeksters opeenvolgende aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd heeft afgewezen en dat hij haar verscheidene malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het feit dat verzoekster hieraan geen gevolg gaf en verweerder er niet in slaagde om deze beslissingen gedwongen uit te voeren wil niet zeggen dat zij gedoogd werd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan, op basis van verzoeksters toelichting, niet worden vastgesteld.

3.2.7. Verweerder heeft de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze voorbereid en uit de motivering van deze beslissing blijkt dat hij alle relevante gegevens heeft betrokken bij het nemen ervan.

Er kan geenszins worden besloten dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende.

3.2.8. De door verzoekster verstrekte toelichtingen laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK